

Arrest

nr. 292 172 van 19 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2022 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 maart 2023 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 maart 2023 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2022 werd ingediend door:

S., K. (…)

nationaliteit Servië

geboren te v. (...) op (...).2000

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is;

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer A. H. (...) en dat zij samen een kind zouden verwachten (vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022). Doch betrokkene laat na de verwantschap met het kind voor te leggen (geboorteakte of erkenningsakte). Tot op heden werd nog steeds geen geboorteakte of erkenningsakte voorgelegd. Een loutere verklaring heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Verder beroept betrokkene zich op haar recht op respect voor haar privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Servië zou een drastische breuk betekenen met de sociale en affectieve banden die zij in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet aantoont met het kind (legt geen geboorte- en o erkenningsakte voor). Verder beroept betrokkene zich tevens op haar partnerrelatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling. Echter, ter staving hiervan legt betrokkene enkel de verblijfstitel van haar partner voor. Het louter voorleggen van deze verblijfstitel is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, §

36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale en affectieve banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder haalt betrokkene ook het hoger belang van het ongeboren kind aan. Uit de voorgelegde stukken bleek dat de vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022 was. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heeft nagelaten een geboorte- en of erkenningsakte aan onze diensten over te maken. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk gemaakt heeft het hoger belang van het kind geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene haalt ook aan ze moeite heeft gedaan om actief naar werk te zoeken, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op de corona-pandemie als buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van dien aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr. 246450 van 18 december 2020). Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr. 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Servische onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Servië terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV-arrest 241788 van 30 september 2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene ruime tijd in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat haar integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

Op 20 maart 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 28 maart 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

mevrouw,

Naam, voornaam: S., K. (...)

geboortedatum: (...).2000

geboorteplaats: v. (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.*

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene haalt aan zwanger te zijn. Legt een zwangerschapsattest voor, met een vermoedelijke betalingsdatum. Doch werden er verder geen bewijzen meer voorgelegd, waaruit blijkt dat mevrouw bevallen is.

Het gezins- en familieleven: betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat een tijdelijke scheiding met haar partner niet mogelijk zou zijn.

De gezondheidstoestand: legt geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat ze niet in staat is te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1, 2°.

Dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is. Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden invoeren.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Dat verzoekster geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betoond. Dat ondanks dat zij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoekster komt. Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoekster. Dat de integratie van verzoekster belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoekster.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster gedurende de behandeling van haar aanvragen ondertussen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekster in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoekster de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verbindend om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoekster. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster haar leven in België wenst verder te zetten, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoekster.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van betrokkenen zullen leiden.

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België verblijft.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoekster echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die supérieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster.

Dat verwerende partij niet voldoende motiveert waarom het belang van het kind in casu geen bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.3. In een derde en laatste middel beroept de verzoekster zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RW n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster na ruim verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, haar integratie en de aangehaalde middelen van verzoekster niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land om haar situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichts verzoekster.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.4. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de drie middelen tezamen onderzocht.

2.4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoekster aangebrachte elementen worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en uitvoerig gemotiveerde wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad merkt op dat ook in de tweede bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu zij *"niet aan(toont) sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden"* en *"(h)et toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen (...) heden ruimschoots overschreden (is)"*. Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Met name wordt aangegeven dat de verzoekster aanhaalt zwanger te zijn, dat zij een zwangerschapsattest voorlegt met een vermoedelijke bevallingsdatum, maar dat er geen verdere bewijzen meer werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij bevallen is, dat er ook geen bewijzen worden voorgelegd waaruit zou blijken dat een tijdelijke scheiding met haar partner niet mogelijk zou zijn en dat zij geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat zij niet in staat is om te reizen. Hieruit leidt de gemachtigde af dat er geen elementen aanwezig zijn die problemen opleveren voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt er in de tweede bestreden akte nog op gewezen dat indien de verzoekster geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel niet verlengd wordt de bevoegde politiediensten zich naar het adres van de verzoekster kunnen begeven, zij zullen controleren en vaststellen of de verzoekster daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien de verzoekster dan nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot de overbrenging naar het politiecommissariaat en de vasthouding met het oog op verwijdering.

De verzoekster dwaalt derhalve waar zij stelt dat de motieven die in de tweede bestreden beslissing zijn opgenomen beperkt blijven tot de enkele verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster toont niet aan waarom het geheel van de in de tweede bestreden akte opgenomen motieven niet zouden volstaan om tegemoet te komen aan het bepaalde in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Daarnaast kan tevens worden opgemerkt dat met de verwijzing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar niet verder geconcretiseerde kritiek dat de motivering van de bestreden beslissingen ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is en dat zij onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft die eraan ten grondslag liggen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

2.4.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing uitmaakt, en van artikel 8 van het EVRM, dat door de verzoekster eveneens geschonden wordt geacht.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2.4.3. De verzoekster geeft in eerste instantie, ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, te kennen dat zij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende procedure.

De verzoekster gaat op dit punt uit van een verkeerde lezing van de tweede bestreden beslissing. In de tweede bestreden akte wordt artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag aangeduid. Er wordt toegelicht dat de verzoekster, die vrijgesteld is van de visumplicht, langer in het verblijf dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen nu de verzoekster niet aantoonde sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden, zodat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen op heden ruimschoots overschreden is. Er is aldus geen betwisting over het feit dat de verzoekster over een geldig paspoort beschikt, noch wordt er vastgesteld dat de verzoekster niet over een geldig visum beschikt.

De vaststelling dat de verzoekster niet aantoonde sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden vindt wel steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoekster toont in het kader van haar verzoekschrift evenmin aan wanneer zij de Schengenzone in- en uitreisde. De verzoekster toont dan ook niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens zou zijn vastgesteld dat zij het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen ruimschoots overschreden heeft.

De verzoekster betoogt voorts dat geen rekening werd gehouden met alle elementen, maar zij laat na toe te lichten met welk concreet element ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.4.4. De verzoekster werpt op dat de eerste bestreden beslissing zich beperkt tot het stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekster benadrukt dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, dat het louter zeer moeilijk moet zijn, wat volgens haar in deze zaak het geval is. De verzoekster betoogt dat de verweerder hier geen motivering voor heeft gegeven.

De buitengewone omstandigheden, waarin een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend, worden niet gedefinieerd in de wet. Zij worden door de Raad van State omschreven als *“omstandigheden (...) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, wordt in de eerste bestreden akte wel degelijk gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die de verzoekster verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Deze vaststelling wordt immers verder toegelicht als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer A. H. (...) en dat zij samen een kind zouden verwachten (vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022). Doch betrokkene laat na de verwantschap met het kind voor te leggen (geboorteakte of erkenningsakte). Tot op heden werd nog steeds geen geboorteakte of erkenningsakte voorgelegd. Een loutere verklaring heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Verder beroept betrokkene zich op haar recht op respect voor haar privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Servië zou een drastische breuk betekenen met de sociale en affectieve banden die zij in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet aantoont met het kind (legt geen geboorte- en o erkenningsakte voor). Verder beroept betrokkene zich tevens op haar partnerrelatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling. Echter, ter staving hiervan legt betrokkene enkel de verblijfstitel van haar partner voor. Het louter voorleggen van deze verblijfstitel is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale en affectieve banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet

noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitsersland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder haalt betrokkene ook het hoger belang van het ongebooren kind aan. Uit de voorgelegde stukken bleek dat de vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022 was. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heeft nagelaten een geboorte- en of erkenningsakte aan onze diensten over te maken. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk gemaakt heeft het hoger belang van het kind geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene haalt ook aan ze moeite heeft gedaan om actief naar werk te zoeken, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op de corona-pandemie als buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van dien aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr. 246450 van 18 december 2020). Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr. 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Servische onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Servië terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV-arrest 241788 van 30 september 2020).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene ruime tijd in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat haar integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verweerder aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' een onjuiste of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven. Zij toont met haar vage en niet op de concrete motivering van de eerste beslissing toegespitste kritiek niet aan dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard of dat de gemachtigde bij zijn beoordeling hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld

2.4.5. De verzoekster erkent dat de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid heeft, doch zij stelt dat de verweerder rekening moet houden met de situatie en niet louter gebruik kan maken van

beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn. De verzoekster geeft aan dat de verweerder enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer, dit terwijl er anderzijds wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De verzoekster betoogt tevens dat zij niet wordt opgepakt en uitgewezen, terwijl dit bevel om het grondgebied te verlaten haar wel dwingt om het land te verlaten. De verzoekster meent dat de verweerder zichzelf tegenspreekt.

In dit verband kan het reeds volstaan op te merken dat nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen als zou de verweerder stellen dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit betoog van verzoekster is vreemd aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissingen en is daarom niet dienstig.

De verzoekster ziet ook een tegenstrijdigheid in de beoordeling van de verweerder, waar hij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een "*halt aan de integratie*" en anderzijds zegt dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering. Met dit laatste wordt volgens de verzoekster toegegeven dat er wel degelijk sprake is van een "*halt aan de integratie*". Dit standpunt van de verzoekster kan evenmin worden bijgetreden. Indien de verzoekster daadwerkelijk, zoals zij aangeeft, volledig is geïntegreerd in België, mag wel degelijk in alle redelijkheid worden aangenomen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving deze integratie niet teniet doet of noemenswaardig beïnvloedt. Minstens toont verzoekster niet concreet aan waarom hierover in haar geval anders zou moeten worden geoordeeld.

2.4.6. De verzoekster betoogt dat bij de afweging van het particulier en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking dienen te worden genomen, dat men *in casu* dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet tot een loutere toepassing van de wet. Zij vervolgt dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften, voorzien in artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. De verzoekster meent dat, wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, en wanneer de administratieve handeling dus buitengewoon nadelig is voor de betrokkene, er wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen worden inroepen.

Verzoeksters betoog kan niet worden aangenomen. Het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden houdt immers niet in dat de gemachtigde een belangenafweging moet doorvoeren in die zin dat hij zou moeten nagaan of de "*ongemakken*", die voor de aanvrager voortvloeien uit de door artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene verplichting om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, al dan niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen van deze algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Om zich te kunnen beroepen op de uitzonderingsprocedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt het de aanvrager toe om aan te tonen dat het voor hem of haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Het gaat dus niet om "*ongemakken*" maar om concrete omstandigheden die maken dat het voor de betrokken aanvrager bijzonder moeilijk of nagenoeg onmogelijk is om de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Hierbij is het niet van belang of de ongemakken die gepaard gaan met het indienen van de aanvraag in het buitenland al dan niet opwegen tegen het doel en de gevolgen van het wettelijke voorschrift van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzonderling vormt op de algemene regel, vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dient deze restrictief te worden toegepast. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust bovendien op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. De gemachtigde dient derhalve niet op eigen initiatief een belangenafweging door te voeren.

De verzoekster leest voorts in de eerste bestreden beslissing dat de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden zijn en enkel behoren tot de gegrondheid zodat zij in deze fase niet behandeld kunnen worden. Zij brengt hier tegen in dat integratie zeer belangrijk is en wel degelijk een element vormt in de bepaling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid. De verzoekster meent dat onvoldoende rekening is gehouden met haar integratie, en zij geeft aan dat, hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies *de facto* nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de

beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekster leidt hieruit af dat de lange verblijfsduur *in casu* in aanmerking dient genomen te worden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag én in het kader van de ontvankelijkheid, omdat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de voornoemde elementen in rekening heeft gebracht in de ontvankelijkheidsfase, met name als volgt:

“Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer A. H. (...) en dat zij samen een kind zouden verwachten (vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022). Doch betrokkene laat na de verwantschap met het kind voor te leggen (geboorteakte of erkenningsakte). Tot op heden werd nog steeds geen geboorteakte of erkenningsakte voorgelegd. Een loutere verklaring heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Verder beroept betrokkene zich op haar recht op respect voor haar privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Servië zou een drastische breuk betekenen met de sociale en affectieve banden die zij in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet aantoont met het kind (legt geen geboorte- en o erkenningsakte voor). Verder beroept betrokkene zich tevens op haar partnerrelatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling. Echter, ter staving hiervan legt betrokkene enkel de verblijfstitel van haar partner voor. Het louter voorleggen van deze verblijfstitel is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale en affectieve banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM

niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.“ Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder haalt betrokkene ook het hoger belang van het ongebooren kind aan. Uit de voorgelegde stukken bleek dat de vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022 was. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heeft nagelaten een geboorte- en of erkenningsakte aan onze diensten over te maken. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk gemaakt heeft het hoger belang van het kind geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene haalt ook aan ze moeite heeft gedaan om actief naar werk te zoeken, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.”

Door enkel te herhalen dat zij al geruime tijd in België verblijft en te verwijzen naar haar integratie weerlegt, noch ontkracht de verzoekster voormelde motieven waaruit blijkt dat met de aangehaalde elementen wel degelijk rekening werd gehouden, doch niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De gemachtigde gaat hierbij wel degelijk inhoudelijk in op de elementen betreffende het privéleven (de in België opgebouwde sociale en affectieve banden die volgens de verzoekster verbroken zouden worden bij terugkeer) van de verzoekster en stelt dat “(d)e verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt” en dat de verzoekster “niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen”. Het gegeven dat deze aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. In die zin kan de verzoekster niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de verweerder met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Met haar eerder vage betoog toont de verzoekster niet aan dat de motieven in de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch toont zij aan dat bepaalde door haar aangehaalde relevante omstandigheden van haar individueel geval niet in aanmerking werden genomen of dat er niet is overgegaan tot een individuele toetsing.

De verzoekster verwijst nog naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007, dat zij thans bij haar verzoekschrift voegt en waarin zou zijn beslist dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de betrokken vreemdeling. In deze zaak zou geen rekening zijn gehouden met de integratie en de verblijfsduur tijdens de onwettige verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode en de Raad zou geoordeeld hebben dat deze manier van handelen, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat de verzoekster zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat jaren van onwettig verblijf eveneens door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging moet genomen worden bij de beoordeling. De verzoekster concludeert dat dit arrest aantoonde dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België.

Dienaangaande merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt overigens niet dat de gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met de banden die werden opgebouwd tijdens de wettige verblijfsperiode van de verzoekster.

Waar de verzoekster betoogt dat de lange verblijfsduur *in casu* niet enkel in aanmerking dient genomen te worden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, maar ook in het kader van de ontvankelijkheid, wordt er vooreerst op gewezen dat de verweerder de door de verzoekster ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk heeft verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag in het licht van de verblijfsduur zich niet opdrong.

Daarnaast blijkt dat de verweerder als volgt heeft gemotiveerd dat het lange verblijf van de verzoekster in België een element is dat het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene ruime tijd in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat haar integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Hierbij moet ook worden benadrukt dat de verzoekster in haar machtigingsaanvraag van 28 april 2022 verwijst naar de *“(l)ange verblijfsduur in België”* en aangeeft dat zij *“alhier reeds jaren samen met haar Belgische partner (verblijft)”*. In het kader van haar machtigingsaanvraag van 28 april 2022 heeft de verzoekster nergens verduidelijkt hoe lang precies zij al in België verblijft. Ook in het kader van haar verzoekschrift preciseert de verzoekster niet hoe lang zij al in België verblijft.

De hierboven geciteerde beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft in een arrest van 9 december 2009, met nummer 198.769, het volgende geoordeeld: *“dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verzoekster toont niet aan dat de elementen van integratie het voor haar (*quasi*) onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is. Dit geldt des te meer nu de verzoekster zelf nalaat klaarheid te scheppen over hoe lang zij al op het Belgische grondgebied verblijft.

Waar de verzoekster betoogt dat de verweerder niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer, benadrukt de Raad voorts dat de eerste bestreden beslissing de ontvankelijkheidsprocedure van de aanvraag betreft, waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of er buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die eraan in de weg zouden staan dat de verzoekster haar aanvraag via de geëigende weg kan indienen. De verweerder hoeft zich thans nog niet uit te spreken over de kansen op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nadat de aanvraag in het land van herkomst van de verzoekster wordt ingediend. In deze stand van het geding kan dan ook niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en dient dus niet te worden onderzocht of de door de verzoekster ingeroepen elementen van integratie en lang verblijf een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Wanneer zij de aanvraag indient via de reguliere procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing trouwens eveneens in beroep laten toetsen.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert voorts niet dat de banden met België teloor gaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. De verzoekster toont niet aan waarom de elementen van integratie en lang verblijf haar zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

De verzoekster verwijst nog naar 's Raad arrest met nummer 245 117 van 30 november 2020 en benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. De verzoekster betoogt dat de vaststelling dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar lang illegaal verblijf niet volstaat en dat er moet worden onderzocht of de verzoekster door toedoen van haar lang verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De arresten van de Raad kennen echter geen precedentenwerking. Bovendien blijkt uit een lezing van de eerste bestreden beslissing niet dat de gemachtigde zou hebben geoordeeld dat de lange duur van het verblijf van de verzoekster niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat zij hier zelf voor verantwoordelijk zou zijn. Verzoeksters betoog terzake is dan ook niet dienstig.

De verzoekster verwijst eveneens naar 's Raads arrest met nummer 237 116 van 18 juni 2020. Ook van dit arrest gaat geen precedentenwerking uit, zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu de verzoekster zelf aanvoert dat het in de zaak waarnaar zij verwijst gaat over een persoon die bijna dertig jaar op legale wijze in België verblijft, terwijl de verzoekster nooit gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Daarnaast blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat in de voorliggende zaak wel degelijk ook een belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- en familieleven in het kader van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd.

Waar de verzoekster nog verwijst naar "*de instructies*", kan de Raad slechts vermoeden dat zij doelt op "*de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld*" (de instructie van 19 juli 2009). Deze instructie werd evenwel door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verweerder er uiteraard geen toepassing van maken. Het standpunt van de verzoekster, dat deze instructies *de facto* nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijft ongestaafd en laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat *in casu* enige onwettigheid zou zijn begaan.

2.4.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het

belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30)

De verzoekster verwijst naar haar familieleven in België. Zij licht dit evenwel niet verder *in concreto* toe.

In de eerste bestreden beslissing wordt over de partnerrelatie van de verzoekster als volgt gemotiveerd:

"Verder beroept betrokkene zich tevens op haar partnerrelatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling. Echter, ter staving hiervan legt betrokkene enkel de verblijfstitel van haar partner voor. Het louter voorleggen van deze verblijfstitel is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie."

De verzoekster betwist niet dat zij ter staving van haar relatie enkel de verblijfstitel van haar partner heeft voorgelegd. De verzoekster laat het motief dat "(h)et louter voorleggen van deze verblijfstitel (...) ruim onvoldoende (is) om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie" onbesproken en brengt in het kader van het voorliggende beroep geen enkele concreet gegeven aan inzake de in de verblijfsaanvraag aangehaalde partnerrelatie.

In de tweede bestreden akte wordt over de partnerrelatie van de verzoekster als volgt gemotiveerd:

"Het gezins- en familieleven: betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat een tijdelijke scheiding met haar partner niet mogelijk zou zijn."

Blijkens de motieven van de eerste bestreden beslissing heeft de gemachtigde voorts niet betwist dat de verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar machtigingsaanvraag zwanger was. Wel wordt hieromtrent het volgende vastgesteld:

"Verder haalt betrokkene ook het hoger belang van het ongeboren kind aan. Uit de voorgelegde stukken bleek dat de vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022 was. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heeft nagelaten een geboorte- en of erkenningsakte aan onze diensten over te maken. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk gemaakt heeft het hoger belang van het kind geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst."

In de tweede bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Het hoger belang van het kind: betrokkene haalt aan zwanger te zijn. Legt een zwangerschapsattest voor, met een vermoedelijke betalingsdatum. Doch werden er verder geen bewijzen meer voorgelegd, waaruit blijkt dat mevrouw bevallen is."

De verzoekster betwist niet dat zij, nadat zij in het kader van haar machtigingsaanvraag van 28 april 2022 had uiteengezet dat zij zwanger was, nooit meer haar aanvraag heeft geactualiseerd. Ook in het kader van het thans voorliggende beroep brengt de verzoekster geen enkel begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat zij inmiddels daadwerkelijk is bevallen en een kind heeft gekregen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in België een gezinsleven heeft opgebouwd (met een partner en desgevallend ook een kind) dat daadwerkelijk onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming valt.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de verzoekster, voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissingen, niet gemachtigd of gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, is de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat de gezinsbanden worden verdergezet in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezins- en privéleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie

zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer A. H. (...) en dat zij samen een kind zouden verwachten (vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022). Doch betrokkene laat na de verwantschap met het kind voor te leggen (geboorteakte of erkenningsakte). Tot op heden werd nog steeds geen geboorteakte of erkenningsakte voorgelegd. Een loutere verklaring heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Verder beroept betrokkene zich op haar recht op respect voor haar privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Servië zou een drastische breuk betekenen met de sociale en affectieve banden die zij in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene de verwantschap niet aantoont met het kind (legt geen geboorte- en o erkenningsakte voor). Verder beroept betrokkene zich tevens op haar partnerrelatie met een verblijfsgerechtigde vreemdeling. Echter, ter staving hiervan legt betrokkene enkel de verblijfstitel van haar partner voor. Het louter voorleggen van deze verblijfstitel is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale en affectieve banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v. Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder haalt betrokkene ook het hoger belang van het ongeboren kind aan. Uit de voorgelegde stukken bleek dat de vermoedelijke bevallingsdatum 27.07.2022 was. Uit het administratief dossier blijkt dat

betrokkene heeft nagelaten een geboorte- en of erkenningsakte aan onze diensten over te maken. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk gemaakt heeft het hoger belang van het kind geschaad zal worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.”

In de tweede bestreden akte wordt voorts als volgt gemotiveerd:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene haalt aan zwanger te zijn. Legt een zwangerschapsattest voor, met een vermoedelijke betalingsdatum. Doch werden er verder geen bewijzen meer voorgelegd, waaruit blijkt dat mevrouw bevallen is.

Het gezins- en familieleven: betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat een tijdelijke scheiding met haar partner niet mogelijk zou zijn.”

Uit de motieven van de beide bestreden beslissingen blijkt aldus dat de gemachtigde, in weerwil van hetgeen de verzoekster poneert, wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd en dat hij de privé- en gezinsbelangen en het eventuele hoger belang van het kind van de verzoekster in rekening heeft genomen in een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. De kritiek dat er geen rekening werd gehouden met de situatie van de verzoekster, mist feitelijke grondslag.

Ingevolge de verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (*Pb.L.* 28 november 2018, afl. 303, 39), zijn Servische onderdanen vrijgesteld van de visumplicht, uitgezonderd de houders van een Servisch paspoort dat is afgegeven door het Servisch coördinatiedirectoraat. Het staat de verzoekster dan ook vrij om na het indienen van een machtigings- of verblijfsaanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post en in afwachting van een definitieve beslissing voor kortere periodes naar België terug te keren mits zij de binnenkomstvoorwaarden respecteert. Op die manier hoeft zij nooit dermate lang van het Belgische grondgebied verwijderd te zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster nooit gemachtigd of gerechtigd werd op een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekster kan niet zonder meer verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten om voor langere duur op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven opbouwen. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*).

De verzoekster benadrukt verder dat zij reeds geruime tijd in België verblijft. Zij laat evenwel, zowel in het kader van haar machtigingsaanvraag van 28 april 2022 als in het kader van haar verzoekschrift, na te specificeren hoe lang zij al in België zou verblijven. Zij beperkt zich tot een bloot betoog. Daarnaast wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoekster nooit werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Het betreft *in casu* dus een zogenaamde situatie van eerste toegang. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds in dat verband in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in

het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoekster maakt met haar vage betoog en haar loutere aannames niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- of gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een concrete disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond. De verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezinsleven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708) en dat de verzoekster op zich geen concrete elementen heeft bijgebracht waaruit kan blijken dat zij in België een privé- en/of gezinsleven heeft uitgebouwd dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoekster niet aantoonde dat de gemachtigde bij het treffen van de thans bestreden beslissingen de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4.8. De verzoekster beroept zich tevens op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekster betoogt dat het tegen alle redelijkheid ingaat om haar na een ruim verblijf in België alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het weze herhaald dat de verzoekster noch in haar aanvraag van 28 april 2022, noch in het kader van haar verzoekschrift specificeert hoe lang zij al in België verblijft. Door middel van een dergelijk vaag betoog maakt de verzoekster geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Het bestuur moet hierbij ook de wet respecteren, en dus in eerste instantie nagaan of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Indien wordt vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen en de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, blijkt niet dat de verblijfsrechtelijke aanspraken van de betrokken aanvrager op zich de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten verhindert de aanvrager niet om opnieuw het grondgebied te betreden en hier te verblijven, van zodra deze voldoet aan de vereiste binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Het enkele gegeven dat de verweerder tot hertoe nooit de stap heeft gezet om de verzoekster gedwongen te verwijderen van het grondgebied, betekent nog niet dat hij in zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk heeft gehandeld of hij niet langer vermocht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster niet heeft kunnen overtuigen dat zij daadwerkelijk is verhinderd om in de huidige omstandigheden terug te keren naar het land van herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geëigende procedure.

De Raad ziet verder niet in waarom het gegeven, dat de behandeling van de voorliggende aanvraag enige tijd heeft geduurd, maakt dat jegens de verzoekster een “*algemeen gedoogbeleid*” zou moeten worden gevoerd. De verzoekster toont met haar betoog ook niet aan dat de behandelingsduur van haar aanvraag onredelijk lang was, rekening houdende met het gegeven dat elke aanvraag aan een individueel onderzoek dient te worden onderworpen. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen een aanvraag, die overeenkomstig artikel 9bis van

dezelfde wet werd ingediend, moet worden behandeld en dat een eventuele lange behandelingstermijn van de aanvraag daarenboven hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Voorts veranderen deze elementen niets aan de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat de verzoekster niet *“aan(toont) sedert wanneer zij het Schengengrondgebied heeft betreden”* zodat *“(h)et toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen (...) heden ruimschoots overschreden (is)”*.

De verzoekster werpt op dat, gelet op haar lang verblijf, haar integratie en de door haar aangehaalde middelen, niet kan worden verwacht dat zij terugkeert naar zijn land van herkomst om haar situatie te regulariseren, maar zij verduidelijkt haar stelling niet met concrete elementen. Het formuleren van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat echter niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498). Door louter opnieuw te wijzen op de in de aanvraag aangehaalde elementen en te stellen dat van haar niet kan verwacht worden dat zij naar zijn herkomstland terugkeert om haar situatie te regulariseren, toont de verzoekster geen foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijk besluitvorming aan. Waar zij verwijst naar de aangehaalde middelen, kan de Raad volstaan met het verwijzen naar wat voorafgaat en waaruit blijkt waarom de grieven van de verzoekster niet gegrond zijn. De verzoekster kan, in het licht van wat voorafgaat, niet worden bijgetreden in haar betoog dat de beslissing tot afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tegen alle redelijkheid ingaat.

De overtuiging van de verzoekster, dat zij ook tijdens de huidige beroepsprocedure dient te worden gedoogd op het Belgische grondgebied, is evenmin van aard om te kunnen leiden tot de vaststelling van een onwettigheid of onregelmatigheid bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een annulatieberoep bij de Raad heeft geen automatische schorsende werking. Een beroepsprocedure ten aanzien van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en zij verhindert ook niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het eventueel indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft evenmin een invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). De verzoekster toont overigens ook niet aan dat zij gedwongen verwijderd is alvorens zij een beroep kon indienen bij de Raad, zodat zij ook het belang niet aantoonde bij haar grief.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4.9. De uiteenzettingen van de verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aangetoond.

Met haar betoog maakt de verzoekster evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde relevante elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

2.5. De drie middelen zijn derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend drieëntwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE